

LBRIS

We know
books

Saraid de Silva, *Amma*

First published in 2024 by Weatherglass Books

Copyright © 2024 Saraid de Silva

All rights reserved.

© Alice Books, 2026, pentru ediția în limba română

All rights reserved.

Design & ilustrație copertă: Faber Studio

Redactare: Bogdan Coșa

Corectură: Lucia Popovici

ALICE BOOKS

Valea Lupului, Iași

www.alicebooks.ro

hello@alicebooks.ro

Telefon: 0751 54 02 02

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DE SILVA, SARAID

Amma / Saraid de Silva; trad. din lb. engleză și note de Daniela Preda. –

Valea Lupului: Alice Books, 2026

ISBN 978-630-6676-70-5

I. Preda, Daniela (trad.; note)

821.111

Saraid de Silva

Amma

Traducere din limba engleză și note
de Daniela Preda

2026

Annie

2018, Londra

Annie Ano Fernando nu se prea dă în vânt după bărbați.

Bunicul ei a murit înainte ca ea să vină pe lume. Zice că tatăl ei e mort, dar nu-i adevărat. Uneori se simte atrasă de bărbați, dar de obicei atracția dispare când îi aude vorbind. Un singur bărbat contează cu adevărat pentru ea. Mai sunt trei stații până la ușa lui.

Aici, străzile forfotesc de oameni. De când s-a dat jos din avion, i-au ajuns la urechi arabă, spaniolă și franceză. În viața ei n-a văzut atâția sud-asiatici. Și-a întipărit deja în minte chipul fiecărei bunici care aduce un pic cu cel al bunicii ei.

Cu greu se abține să nu caște gura la tot pasul. Admirația ei față de Londra e penibilă – tipică pentru cineva crescut într-un orașel precum Christchurch. Grandoarea orașului pur și simplu o copleșește.

Imediat ce a coborât din avion a fost împinsă spre metrou, spațiul dintre subsuoara și tricoul ei devenind tot mai cald și mai umed pe măsură ce se apropia de oraș. 11

Apoi se suise pe peronul unei stații de metrou fără feres-tre. Scara rulată își purta pasagerii neobosită, lăsându-i la suprafață unul câte unul. S-a întrebat dacă e o idee bună să se lase în voia a ceva atât de implacabil. În cele din urmă, a fost azvârlită în mijlocul unui oraș unde nu o cunoștea nimeni și nimănui nu-i păsa de ea. La suprafa-ță, intră într-un magazin să-și ia o apă și rămâne cu pri-virea pironită pe peretele cu băuturi alcoolice. Șiruri întregi de bere și de cocktailuri gata preparate. Oamenii o înghion-tesc, strecurându-se pe lângă ea ca să-și cumpere gumă de mestecat și băuturi energizante. Toată lumea pare ocu-pată cu ceva. Încearcă să-și imagineze ce ar avea de făcut ca să fie cineva aici.

La un metru șaiszeci și trei înălțime, Annie e de depar-te cea mai înaltă femeie din familia ei. Urechile îi ies în afară din părțile laterale ale capului, ițindu-se prin părul cu care încearcă să le acopere. Privirea ei e atât de directă, încât lumea se simte stânjenită. În copilărie se simțea ca o ciudată când speria lumea cu privirea ei; acum, adultă fiind, îi face plăcere. Chipul ei nu are nici poezia celui al bunicii, nici dramatismul surprinzător al chipului mamei ei. Dar Annie știe că într-o zi bună e dragușă.

Azi nu e o zi bună. Ochii îi sunt umflați de plâns. De data asta, când a plecat de lângă bunica i s-a părut că lasă în urmă toată viața de până atunci.

Douăzeci și două de ore de zbor au stors orice pică-tură de prospețime din pielea lui Annie. Părul îi e lins, ca și cum și-ar fi trecut un pieptăn cu dinți rari înmuiat în gel prin vârful capului și și-ar fi lipit rădăcinile de

Tocmai petrecuse două săptămâni la Melbourne cu bunica, mătușa Maude, mătușa Vida și unchiul Nathan. Practic, toți sunt verii ei de gradul al doilea. Mătușa Vida e fiica surorii bunicului ei, Maude, iar unchiul Nathan e soțul ei. Bunica locuiește în grădina lor, într-o căsuță, la fel cum locuia în Hamilton cu ea și cu mama ei, doar că acum e mai fericită. Maude și bunica râd ca două vrăji-toare până târziu în noapte.

În avion își dorise să aibă din nou opt ani, să stea în cadă, iar bunica să fredoneze *Istanbul (Not Constantinople)*¹ și să-i toarne apă pe spate la temperatura perfectă. Atunci a fost, probabil, ultima oară când s-a simțit în siguranță. Bunica știa că pleacă la Londra, dar nu a întrebat-o la cine se duce. Agitată, Annie a simțit totuși nevoia să mintă și i-a zis că primele săptămâni avea să și le petreacă pe ca-napeaua unei prietene din facultate.

Din autobuz nu prea are ce admira, nici măcar linia orizontului nu se zărește. Pe lângă se perindă vile, apoi blocuri dărăpănate și tot așa, la fiecare câteva sute de metri. În fața ei stă cineva de vârsta ei, cu trăsături est-asiatice și părul blond platinat. Tatuajele de pe brațe par niște rune șterse de timp. Annie apasă pe buton ca să coboare și îi întâlnește privirea. I se pare nedrept că cineva poate ară-ta așa de radios și de proaspăt la ora asta a dimineții, într-un autobuz. Persoana zâmbește și se joacă cu un colier de perle.

Annie schițează un zâmbet. Speră că dinții ei nu arată chiar așa de încărcăți precum îi simte. Se gândește să înceapă

1. Melodie a formației They Might Be Giants, lansată în anul 1990.

o conversație. Ar putea spune că Anglia e într-adevăr înonorată, întocmai cum auzise. Să-și dea ochii peste cap și să ridice din umeri. Oare i-ar stârni râsul? Prinde cu degetele mânerul valizei, își umezește buzele, dar ceva o oprește. Primele cuvinte pe care le adresează cuiva din Londra nu pot fi despre *vreme*. Coboară fără să spună nimic, ridicându-și bagajele ca și cum ar fi imponderabile și trăgându-le după ea. Roțile trollerului duduie pe pavaj ca bătăile unei inimi.

Annie găsește strada lui urmând instrucțiunile pe care le copiase într-un carnețel, știind că bateria telefonului n-o să reziste. E frumoasă, poate mai frumoasă decât se aștepta. Largă, cu case drăguțe, din cărămidă, și multă verdeață.

De Beauvoir Town. N-ar deranja-o să locuiască aici. Ar putea găsi o casă suficient de mare pentru ea și bunica. Ar cumpăra mâncare din magazine diferite, ca bogății – carne de la măcelar, pâine de la brutărie, brânză de la brânzar. Singurul lucru care stă între ea și o viață aici e o căruță de bani.

Adresa o furase. O găsisese scrijelită nervos cu creionul pe spatele unui cartonaș de rugăciune în căsuța bunicii, pitit sub un teanc de reviste vechi. Dacă n-ar fi văzut-o pe bunica ștergând praful de pe reviste și vârând cartonașul între aceleași două numere, ar fi putut să-l ia drept un fleac numai bun de aruncat. Imediat ce bunica a adormit, s-a furișat înăuntru și l-a studiat. Numele lui, Suri Fernando, un număr de telefon și o adresă. A trebuit să-și mijească ochii ca să deslușească codul poștal printre cuvintele rugăciunii Ave Maria.

Numărul 49. E o casă mare, cu două etaje. O poartă frumoasă, din fier forjat. Mâna liberă a lui Annie tremură. I-a format numărul pe telefon de atâtea ori, dar niciodată nu a avut curajul să-l sune, nici măcar să-i trimită un mesaj. Cel mai probabil nici nu e acasă. Poate e la serviciu, e plecat din oraș sau chiar din țară.

Bine, zice ea cu voce tare. Dacă tot am ajuns până aici...

Urcă treptele și bate la ușă, după care fuge repede înapoi pe scări până jos, unde se simte mai în siguranță. Istanbul. Constantinopole. Annie aude pași care se apropie și așteaptă ținându-și respirația. În visele ei stătuse de nenumărate ori în fața ușii ăsteia.

Un bărbat slab și oacheș ca mama ei deschide ușa, clipind spre ea. Poartă pantaloni scurți și un tricou albastru pe care scrie „Ran London Marathon”¹. Gambele lui păroase se subțiază în niște glezne atât de delicate și de familiare, încât pe Annie o podidește plânsul.

Nu pare enervat, ceea ce e un început promițător. Poartă ochelari cu rame groase, în două nuanțe de maro. E atât de stilat, cu barba lui atent îngrijită, încât Annie rămâne uluită. Se uită la bagajul ei ieftin, la pantalonii de trening, la maioul vechi, pătat de transpirație. Annie se fâstâcește, reproșându-și în gând că nu e îndeajuns de cool pentru Londra, dar nu-și ferește privirea.

Omul deschide gura să zică ceva, apoi se oprește, aruncând o privire în spatele ei, ca și cum ar vrea să vadă dacă e singură. Când vede că e, se crispează. Lacrimile lui Annie se preling pe buză.

Sunt nepoata ta, zice.

1. Am alergat la maratonul de la Londra.

Suri dă din cap în semn că da și își netezește barba.
Bună, unchiule Suri, zice ea, să vadă cum sună.
Spre ușurarea lui Annie, el zâmbeste. E un zâmbet bun,
din cele care luminează o față.
Annie e nevoită să-și înăbușe râsul. Nu se știe cum, Suri,
cea mai apropiată rudă în viață a mamei ei, e chel.

Sithara

1984, Invercargill

Maria Louisa Sithara Fernando stă pe podeaua dormitorului ei, pregătindu-se de școală. E ora șapte, într-o dimineață geroasă de iulie. Camera e luminată de un singur bec, pe un suport fără abajur. Părul ei, lung până-n talie, e mort.

Acasă, în Colombo, părul ei era viu. Se unduia în afară ca sub apă, desfăcându-se moale în jurul chipului ei. Uneori spunea lucrurile pe care ea nu le putea spune. Se întindea către amma ei când își făceau siesta, prea pline și prea înfierbântate ca să facă orice altceva decât să stea la soare ca șopârlele pe banca de lemn pe care ele o numeau canapea și să privească ventilatorul din tavan rotindu-se leneș deasupra lor. Lucrurile s-au schimbat de când a venit aici. Familia ei, ea. Amândouă s-au micșorat. Iar când a murit appa, părul ei a capitulat.

Soarele nu a răsărit încă. Marginile cerului se decolorează din negru într-un albastru eteric. Dacă nu e atentă când pleacă de acasă în dimineați ca asta, pantofii de școală îi alunecă pe gheața neagră ca și cum ar avea doi dușmani 17

în picioare și trebuie să dea din mâini ca o moară de vânt ca să nu cadă. Momentul ăla dintre reușită și eșec e o eternitate.

Sithara e toată numai triumphiuri. Are un gât subțire și o bărbie ascuțită, aproape încovoiată. Genele lungi îmblânezesc severitatea chipului ei, dându-i o dulceață. În ultima vreme, își evită reflexia în oglindă de teamă că, dacă se uită prea mult, s-ar putea să vadă ceva bidimensional, ceva gol.

De partea cealaltă a drumului e un loc unde de obicei stau câteva oi închise cu gard de sârmă. În dimineața asta, oile lipsesc. Se întreabă dacă nu cumva e prea frig chiar și pentru ele. Fășii mici de plastic sunt agățate în jurul gardului de sârmă, legănându-se în vânt.

Își piaptăna părul și îl strânge așa cum face întotdeauna pentru școală, cu o cărare dreaptă pe mijloc, împletindu-l într-o coadă. Părul se lasă prins în elastic și atârna greu între umerii ei, anost și fără vlagă.

Invercargill e un oraș mic care se crede unul mare, la capătul unei țări pline de albi care cred că locuiesc în Anglia. Aici, toți de la televizor și de la radio vorbesc ca regina. Până acum, Sithara n-a mai fost nicăieri altundeva în Noua Zeelandă. Speră că nu e așa peste tot.

Toți trei – Sithara, amma ei, Josephina, și fratele ei, Suri – locuiesc într-o casă roșie, mică, în Clifton. Au venit aici acum șase ani, împreună cu appa. Au rămas muți de uimire la vederea noii lor case. Lemnul roșu ca sângele, ramele subțiri și ascuțite ale ferestrelor, felul în care casa părea să se uite chiorâș la ei.

Amma purta o vestă și un sacou peste un sari galben-aprins. Ieșea în evidență ca o floarea-soarelui pe strada monotona. Nu aveau deloc haine de iarnă. Amma își îndesa

un sarong¹ roz pe sub pălăria de soare ca să-i țină de cald; atârna de sub borul pălăriei ca niște petale mari, ofilite. A dat drumul valizei pe trotuar, și-a vârât amândouă mâinile adânc în mâneci și s-a încrunțat.

Appa privea pierdut drumurile pustii, se uita în stânga și în dreapta de parcă îi scăpase ceva. Părul lui semăna cu cel al Sitharei de pe vremuri, o prelungire a gândurilor lui, cu respirație proprie. Îl purta lung pe creștet, pieptănat pe spate, cu o cărare elegantă într-o parte. Când era fericit, buclele îi foșneau ca frunzele.

Lui appa îi plăcea să o asculte pe Sithara povestindu-și visele și pe Suri citind poezii cu voce tare. Râdea de el însuși cu o ușurință uluitoare. Era singurul care putea s-o înveselească pe amma. Era ca și cum o elibera de ea însăși. Dintre toți, el era cel mai prietenos, dar din pricină că era oacheș și avea un accent puternic, stârnea suspiciuni albilor.

Sithara și Suri stăteau nemișcați, înmărmuriți ca părinții lor, așteptând un semn. Degetele dolofane ale lui Suri strângeau mâna Sitharei. Ea trebuia să-l asigure că venirea lor aici era în regulă. Încerca să născocoască ceva care să-l facă pe Suri să zâmbească, dar când a deschis gura și și-a văzut respirația materializându-se în aer, a amuțit de uimire. A întins o mână, încercând să atingă fantoma gândurilor ei.

Unde sunt toți oamenii? a întrebat appa încet, în timp ce ciudățenia locului îi copleșea.

1. Îmbrăcămintă din portul malaez de forma unei fuste lungi și strâmte, purtată de bărbați și de femei.

Sithara țipă la Suri să iasă din baie. Își sprijină fruntea de suprafața bej, de plastic a ușii, enervată, dar deloc surprinsă că e făcută să aștepte. De când a murit appa, capacitatea de concentrare a lui Suri a scăzut simțitor. În ultima vreme, de multe ori se apucă de-un lucru și-l lasă neterminat. În clipele alea arată de parcă s-ar cufunda adânc într-o amintire. Un sarong de-al lui appa agățat pe balustradă îl poate transforma pe Suri într-o statuie.

Sithara bate iar, mai tare. Tot nimic. Se duce în camera ei și se întoarce cu o monedă de cinci cenți, pe care o introduce în broasca argintie și o răsuțește până când broasca face clic.

Suri stă pe capacul toaletei, cu bărbia sprijinită în palmă, și se holbează la perete. Nici măcar nu tresare când ea intră. Acum picioarele lui sunt mai lungi ca ale ei, dar ochii din spatele ochelarilor mari cu rame de sârmă sunt la fel de blânzi. Se așază pe podea în fața lui și se sprijină cu spatele de perete.

Ce-ai pățit? întrebă.

Încearcă să pară calmă. Tăcerea dintre ei se prelungește.

Ethan m-a făcut gândac, așa că l-am lovit, spune Suri.

Se încruntă, neștiind cum să reacționeze. Accentul Sitharei s-a pierdut; al lui Suri e încă puternic. Ar trebui să-l forțeze să vorbească mai mult cu oamenii, ca să scape și el de accent. Suri se ridică în picioare și își netezește părul în oglindă, apoi închide ușa după el, lăsând-o pe Sithara acolo. Vede pe chiuvetă un aparat de ras mic, roz și niște șervețele mototolite lângă el. Suri încerca să se radă.

Ea își smulgea mustața cu penseta ammei încă dinainte să ajungă aici, după ce vărul lor, Nisal, i-a zis că are

mustăți. În noaptea aia a stat în fața oglinzii din baie tremurând, blestemând firele groase care îi conturau buza de sus, făcându-și curaj să tragă de ele. Primul fir a uimit-o; i-a văzut rădăcina albă, bulboasă, și a simțit o senzație de curățenie după ce l-a scos. După vreo câteva fire, a prins mișcarea. A început să se obișnuiască cu greutatea pensetei și a înțeles că era mai bine să apese cu partea plată pe piele decât să înfigă vârful. Dezordinea însângerată lăsată de Suri pe marginea chiuvetei o face să creadă că sarcina lui e mai dificilă. Strânge toată mizeria înainte să se spele pe dinți. Va trebui să-i spună ammei să-i cumpere lui Suri un aparat de ras adevărat.

Diminețile în casa familiei Fernando sunt tăcute acum. Amma se trezește înaintea lor și începe să gătească. În fiecare dimineață pregătește altceva – pune linte roz la înmuiat pentru *parippu*¹, prăjește și macină alune pentru *gado gado*² sau marinează pui în scorțișoară, ardei iute și cuișoare.

Toți trei se evită cu grijă, fiecare făcându-se nevăzut când apare celălalt. Lumina rece și cenușie din bucătăria lor pe timpul iernii a început să li se pară firească. În Colombo, locuiau într-un bungalow unde ușile rămâneau deschise chiar și când ploua. Mătuși și unchi intrau și ieșeau, acuzându-se unii pe alții că sunt prea slabi. Casa aia nu era

1. Fel de mâncare tradițional din Sri Lanka, preparat din linte roșie fiartă și aseasonat cu ceapă, usturoi, frunze de curry și condimente. E servit adesea alături de orez.
2. Salată indoneziană compusă din legume fierte, tofu, ou fiert și alte ingrediente, servită cu un sos de arahide picant.

niciodată cu gura căscată și mută cum e asta, sfâșiată de absența lui appa.

Amma se uită încruntată în cămară. E frumoasă, deși nu pare să-i pese. Are ochi mari și buze pline, trandafirii, talia subțire și glezne fine. Privirile bărbaților o urmăresc cu reverență și cu un soi de resemnare, ca și cum ar fi cadoul de Crăciun al altcuiva. Vânzătorii de la supermarket îi țin sacoșele puțin cam prea aproape de piept, așa că amma trebuie să se aplece și să-și atingă degetele de ale lor ca să le ia. Directorul școlii St. Mary's, domnul Banks, se repede întotdeauna spre amma, făcând-o pe Sithara să se foiască stingheră. E greu să fii fiica unei văduve frumoase.

Cămara miroase vag a coriandru uscat și a anason stelat. În fața ammei se înșiră rânduri de borcane de sticlă, cu etichete albe, scrise stângaci.

Fasole mung. Nucă-de-cocos deshidratată. Fulgi de porumb. Făină de grâu. Făină de năut.

Probabil încearcă să-și dea seama dacă proviziile le ajung pentru cină toată săptămâna. Sitharei i se pare că au tot timpul mâncare din belșug, mai multă decât pot mânca, însă amma își face mereu griji. Fără să ridice privirea din lista ei, îi spune să mănânce ceva.

Nu mi-e foame, amma, mulțumesc, zice Sithara.

Știe că n-o să-i pice bine. Dar numai gândul la *idiyappam*-ul¹ înmuiat în *kiri hodi*-ul² de un auriu pal de pe

1. Tăieței subțiri din orez, gătiți la abur, specifici bucătăriei din sudul Indiei și Sri Lanka. Se servesc de obicei cu sosuri sau curry.
2. Sos lăptos, condimentat, pe bază de lapte de cocos, des întâlnit în Sri Lanka. Este aromat cu turmeric, frunze de curry și alte mirodenii și se servește de regulă cu orez sau tăieței din orez.

aragaz e insuportabil. O să i se păteze unghiile cu turmeric, iar colegii ei o să bage de seamă.

Amma pufnește și o ceartă.

M-am trezit la cinci dimineața că să-ți fac ție de mâncare, fetițo!

Sithara și Suri merg pe trotuar pe lângă biciclete, fiecare de-o parte și de alta a aleii. Mai au cam un kilometru până când drumul către școlile lor – cea de fete și cea de băieți – se bifurcă. Invercargill e atât de plat, încât până și cerul pare mai mare aici.

Merg la școală cu bicicleta, indiferent de vreme. În zile ca asta, ajung cu degerături la degetele de la mâini și de la picioare. Când intra în clasă, Sithara își făcuse obiceiul de a-și apăsa mâinile pe țevile radiatoarelor, până și-a dat seama că așa o dureau și mai tare.

Știe că par demodați pe lângă colegii lor și că atunci când nu poartă uniforma de școală amândoi se îmbracă de parcă ar fi încă anii '70. Dar niște haine și niște tunsoiri noi n-o să-i facă albi.

Uneori, după niște zile lungi de școală, și Sithara se simte ca un gândac. Sau ca un păianjen. Ceva cu burta lipită de pământ, târându-se peste unghiile de la piciorul unui zeu. Își simte pielea prea groasă peste mușchi, mușchii prea grei pentru oasele ei. Își simte părul unsuros dintr-odată și își dă seama că miroase a semințe de muștar. Celelalte fete de la școală n-au nicio apă sare. Părul lor foșnește și fâlfâie. Al ei o lovește greu în spate când aleargă la ora de sport. În fiecare zi descoperă încă un mod în care e urâtă.

Mâine se face un an, zice Suri.

Vocea lui are un ton ciudat, de parcă ceva încearcă să iasă la suprafață. Un an de când amma se uită prin ei. Un an de când Suri vine acasă plin de vânătași și tăieturi. Un an de când ocolesc săpunul cu lavandă și discurile vechi ale lui appa. Un an de ne-plâns. Ajung la răscruce, iar Suri pedalează mai departe fără să-și ia rămas-bun.

Sithara are două prietene bune – o chinezoaică pe nume Libby Zhu și o albă pe nume Angela Pearson. Capul Angelei are forma unui bec. Locuiește peste drum de Sithara, cu șapte frați și un tată care îi aruncă mereu ammei un zâmbet flămând. Vine adesea nepoftit, să vadă dacă e ceva la care amma „are nevoie de un bărbat”. Amma îi răspunde scurt, politic. Își încrucișează brațele peste piept și parcă se chircește, ca și cum însăși silueta ei ar putea fi o invitație. Sithara nici măcar n-a văzut-o zâmbind vreodată vreunui alt bărbat în afară de appa.

Părinții lui Libby au singurul restaurant cu livrare la pachet din Invercargill care nu vinde fish and chips. E foarte căutat și de obicei Libby trebuie să fugă acasă după școală ca să dea o mână de ajutor. Uneori merge și Sithara cu ea. În parte fiindcă Libby e amuzantă, dar și fiindcă e reconfortant să mai vadă o familie care nu se potrivește deloc cu locul ăsta.

Libby e iute la minte. Are o voce puternică, membre lungi și un cu totul alt mod de a face față lucrurilor. Sithara se retrage când se simte sub presiune, încearcă să dispară, pe când Libby ripostează. E mereu în gardă și se bucură când până și profesorii se intimidează. Nu rezistă decât vreo douăzeci de minute la ora de istorie, dar, când e trimisă în biroul domnului Banks pentru obrăznicie, nu pare să o deranjeze deloc.

Sithara pășește în biserică alături de prietenele ei. St. Mary's e o școală catolică pentru fete și în fiecare săptămână au slujbă împreună cu St. Matthew's, școala lui Suri. Când trec pe lângă profesoara lor, doamna Brewer, ea le ignoră. Anul trecut a circulat prin școală un zvon, cum că soțul doamnei Brewer a fost văzut sărutând un bărbat în Queens Park. Vestea a zguduit toată școala săptămâni la rând – fetele erau scandalizate. Sitharei i se părea înspăimântătoare ideea că o comunitate întregă ar putea ști ceva ce poate că doamna Brewer nici nu bănuiește.

Libby și Sithara sunt în clasa avansată de matematică a doamnei Brewer, iar Libby se uită avidă la mâinile profesoarei, așteptând să vadă dacă îi dispore verigheta, dar inelul subțire de aur e tot pe deget. Deasupra buzelor, doamna Brewer are niște cute, ca și cum cineva i-ar fi tras o cusătură prea strâns. Libby zice că e din cauza stresului probabil.

Aerul din biserică e mai rece decât afară. Sithara își trage mânecile sacoului peste mâini. Elevii de la St. Matthew's intră în același timp. Fetele se prefac că nu observă, dar de fiecare dată când cele două școli se adună laolaltă, plutește în aer o ușoară tensiune, o posibilitate.

Angela începe să pară neliniștită. Părul ei lung, roșu miroase a ananas sintetic. Îl are prins de-o parte și de alta cu agrafe albastre din plastic, total în afara regulamentului, și își lovește ușor degetele de spătarele băncilor când trece pe lângă ele. Sithara se oprește să-i spună că e frumoasă și atunci îl vede pe Suri în fundul bisericii.

Stă puțin mai retras față de ceilalți băieți. Sithara își plimbă privirea peste restul, încercând să-și dea seama care dintre ei ar putea fi Ethan, vrând să-l studieze. Simte brusc